

# L'HOME QUE LA TENIA GROSSA

---

Ramon Pons

En Narcís la tenia grossa. Sovint se la raspallava i fins i tot s'hi posava crema hidratant per tenir-la protegida.

L'home, és clar, tenia una cara de pa de ral amb unes seies generoses decorant un nas d'albergínia, que no de patata. Vestia un bigoti tipus llapis (estil Errol Flynn o Sammy Davis) que s'adaptava a la faisó rodona del conjunt, cercant autoritat i respecte. El que, en veritat, tenia més bonic eren els ulls clars i blaus que encisaven les mosses.

L'home que la tenia grossa feia, com no podia ser d'altre forma, un tall rodó de 158 centímetres que donava un pes net en bàscula de 105 quilos. Portava tirans trenats -elàstics i còmodes-, de Miquell Bellido, per evitar un enrenou imprevist. Es guanyava molt bé la vida en una empresa multinacional sueca que ell anomenava **la companyia nòrdica**.

Fou el cas que l'home es casà un bon dia amb una xicoteta rossa de nom Laieta, que vivia prop d'on també feien estada **els amants de la rambla del celler**, a Vallfuga de la Mongeta (una **metròpolis** emmurallada en temps de l'edat mitjana). Tota ella era rodoneta, bufona i simpàtica, a l'estil -com ho podem dir?-, potser... de la que predica que et descarreguis l'App a benefici del comerç local dins la Plataforma IMPULSA OLESA.

La parella tocava felicitat, perquè en general, les persones que tenen una mida apreciable acostumen a passar de molt, i sovint riuen i viuen un estat vital encomiable. Així que, sense fer el ronso, aviat van anar per feina i en sis anys -de tant gronxar-se i riure sobre un llit resistent en mig un mar de pessigolles que els portaven al cel a tocar una **pluja d'estels**-, van venir quatre marrecs (dos d'una tirada i dos més, d'un en un); és a dir, un terrabastall i l'alegria del corral.

Amb coratge, un dia van pujar els nanos a l'utilitari per unes vacances al País Basc on sabien que es menjava de pebrots. En Narcís -caminant tieso com un pal amb la panxa pel davant, orgullós de la vida-, de sobte va ullar l'aparador d'una botiga del carrer **Sodoma i Gomorra**, tot ple de boines, mostrant una esplèndida txapeldun negra -confeccionada en llana australiana, badana de

pell, forrada amb l'escut brodat d'Euskal Herria, impermeabilitzada i fabricada per Elosegui de Tolosa-, d'uns 40 centímetres de diàmetre amb 10 de volada, banda i banda. Una joia! Com era la cosa que cercava feia temps, l'home que la tenia grossa -dit i fet-, la va comprar. I just al moment, a la botiga del costat -per compensar el dispendi particular-, va comprar a la seva Laieta, una delicadíssima i formosa caixeta amb **el perfum** que era el seu preferit, pel que va guanyar molt d'amor i moltes més pessigolles. És cert -més enllà de tot plegat-, que l'home que la tenia grossa mai més va tenir **la pell freda** al lloc -que sense la boina-, li quedava ben desvalgut.